

T(R)ÒPICS

MARCEL·LÍ BORRELL
COL·LABORADOR PERIODÍSTIC

1. De comissions. La manera po-
l·lidament perfecta de preservar
el caos és creant comissions. Tot ani-
mal polític (in)vertebrat sap dues co-
ses –de fet, les úniques que cal sa-
ber per fer carrera política. Una: quan
els assumptes no rutllen està total-
ment prohibit pel codi deontològic
gremial que el responsable dimitei-
xi acceptant el seu fracàs, se'n tor-
ni a casa i es posi a fer quelcom de
profit. Dues: com sigui que cal donar
la impressió de preocupació sumà-
ria, convé crear, amb caràcter d'ur-
gència, una precisa, preciosa comi-
sió integrada per altres polítics sen-
se massa feina, uns quants buròcra-

tes despistats i també algun que al-
tre personatge de l'anomenada soci-
etat civil. Hop la! Segons els malicio-
sos, el nostre meravellós món cristià
no va estar creat pel barbut Déu de
l'Antic Testament, sinó per una co-
missió interdivina. Tocant de peus a
Tàrrrega i per (re)llençar la Fira de Te-
atre al Carrer –toca sostre?– s'han
inventat no una comissió, sinó dues.
Una d'assessorament, altra amb po-
der executiu. En totes elles, polítics,
funcionaris i treballadors del sector
serveis es posaran a escenificar es-
tràtegies.

El teatre, no ho oblidéssim senyo-
res i senyors de l'esquerra triparti-
da, és un servei públic, homologa-
ble a la recollida d'escombraries? Els
poders fàctics han volgut deixar clar
que en cap cas les comissions no

són llops disfressats de corder. Que
tant la comissió assessora com el
comitè executiu no aniran de comis-
saris polítics amb sou de gala i cot-
xe oficial a la porta. No. Tant l'alcal-
de Amézaga com Eulàlia Blanco de
l'Institut Català d'Indústries Culturals
(ICIC) han estat contundents: el tea-
tre és massa important a Catalunya -
fins ho sap Jose Mourinho!- com per
deixar-lo en mans dels teatrerros. Per
què, doncs, la política als polítics?

2. De consells. Els tripartits
del Tinell van juramentar que la
Catalunya rica i plena disposaria de
tot un senyor *Consell de les Arts*. A
imatge i semblança del britànic *Arts
Council*, nord enllà on diuen que la
gent és neta i noble, culta, rica i fe-
liç!, que assajava cantant al temple
el silenci Espriu.

A proposta del president Maragall
i en llista tancada no negociable –
o tots o cap!-, catorze prohoms de
cada tribu –laietana sobretot– es-
devindran còmplices electes del po-
der polític. Perquè el consell, com el
seu nom indica, aconsellarà i de tar-
da en tarda fins decidirà qui ha de
ser distingit amb el Premi Nacional
de la Cultura.

Els més optimistes vénen a asse-
nyalar que som davant d'una autèn-
tica Revolució Cultural que ni la de
Mao. Qui havia de dir que Na Cateri-
neta Mieras, tan aparentment fràgil,
aconseguiria per a la Societat Civil la
gestió de la Política Cultural! Eureka!
Em permeten una pregunta?

Aleshores, quina necessitat tindrem
d'un conseller/a de Cultura? Si la re-
volució s'encomana, adéu-siau re-
gidor municipal de la cosa cultural,
que com el príncep del conte sedu-
eix la pobra Ventafocs....

Ruizcane 24.06